

Zondag 2 april 2017

Eucharistieviering vanuit de Onze-Lieve-Vrouw van Hanswijkbasiliek in Mechelen.

Voorganger: rector Steven Wielandts.

Homilie

Het is nu bijna Pasen.

Zal onze geloofsgemeenschap van die dag een ander verhaal maken dan dat van klokken, eieren en hazen? Hopelijk wel. Voor christenen is Pasen niets anders dan de dag van de verrijzenis. Maar hoe vertel je dat in onze tijd?

In catechismussen en theologische traktaten is de verrijzenis misschien nog wel een gemakkelijk onderwerp met een hoog geloofsgehalte en een lage bewijslast. Dat zonder verrijzenis ons geloof leeg is staat sinds de eerste paasochtend als geloofswaarheid voorop. Maar wat betekent dat voor ons als het straks weer Pasen wordt? Hoe zullen wij over de verrijzenis spreken? Wel, juist op deze voorlaatste zondag in de veertigdagentijd leest Gods Woord als de lente van Pasen. In alle lezingen bloesemt immers volop de verrijzenisgedachte. We hebben dus ons hart maar te openen en te luisteren. Verrijzenis heeft met de toekomst te maken en heeft alles van een belofte. Gods belofte.

De ballingschapsprofeet Ezechiël spreekt in Gods naam het volk toe op een moment dat voor hen alles onzeker is. Niet alleen hun land hebben ze gedwongen verlaten ook hun gewoonten hebben ze verlerd. Moeten afleren. En velen zijn hun God vergeten. Deze doodse gevoelens doen het volk leven als in graven. Daarom zegt God: *'Ik ga uw graven openen'*. Gij zijt mijn volk. Ik ben uw God. En dat heilige verbond bestemt u tot het leven. Niet tot de dood. En zo opent een prille verrijzenisgedachte bij de oude profeet een nieuwe toekomst voor Gods volk in ballingschap.

Vandaag is die Godsbelofte best te verstaan als een humanitaire corridor die voor volken en vele mensen op de vlucht opnieuw een eerlijke horizon biedt. Niet langer de donkere horizon van aanhoudend ontterende mensonwaardigheid maar het ochtendgloren van nieuwe hoop. Van Godswege heet zo'n doorgang naar het leven: verrijzenis.

Maar verrijzenis is niet louter toekomst. Er gebeurt ook verrijzenis in het nu. Dat doen ons Marta en Maria verstaan in het evangelieverhaal. *'Heer, als u hier was geweest, zou onze broer nooit gestorven zijn.'*

Klinkt deze vraag niet te veel als een verwijt alsof Jezus de dood van hun broer had kunnen voorkomen? Om een verscheidenheid aan redenen zouden mensen ook vandaag die *'condition humaine'* willen ontkennen dat alle leven hier en nu eens eindig is.

Nochtans, verrijzen gaat niet over nooit sterven. De alzo menselijke vraag van Marta en Maria mag alvast niet verstaan worden als een eenvoudig verzoek aan God om ons uit onze menselijkheid te halen.

Hoe onmenselijk en mensonwaardig die werkelijkheid soms ook is. God haalt ons niet weg uit het leven. Neen. God komt in ons leven. In Jezus zegt God: *'Ik ben de verrijzenis. Ik ben het leven.'* Verrijzenis is aldus meer dan alleen een toekomst die aan ons zal gebeuren.

Verrijzenis is evenzeer iemand die met ons leeft. Het gaat over een blijvende verbondenheid met God. Nu reeds. En eens voor altijd.

Zo wist ook Paulus. Hij getuigt ervan aan de jonge geloofsgemeenschap van Rome: *‘Wat sterfelijk en dood is, wordt levend gemaakt door de kracht van Gods Geest die in u woont’*.

Ja. Verrijzen gaat over leven. Leven in geloof. En geloof in het leven.

‘Wie leeft in geloof in Mij zal niet sterven in de eeuwigheid.’ Dat zijn Jezuswoorden. Zij geven het geloofsleven van zovele mensen ultieme zin en betekenis. Ongetwijfeld kent u zo’n mensen. Misschien bent u zelf zo een mens. Mensen die leven in het leven brengen.

Wanneer velen over angst spreken, zien zij ook de tekenen van hoop. Hun antwoord op geweld en terreur en oorlog is nooit anders dan liefde en vrede. Zij vertrouwen onvoorwaardelijk en zonder twijfel dat iedere euro wel degelijk bijdraagt aan het bestrijden van alweer een hongerramp die Afrika zwaar treft.

Aan mensen die worden nagewezen of zelfs uitgewezen omdat ze anders leven, denken, spreken en geloven gaan ze niet zomaar voorbij. Neen. Wie vreemd is en vreemd doet durven zij ontmoeten.

Wanneer mensen worden doodgezwegen in eenzaamheid, spreken zij hen aan. Zieken aan wie de laatste levenshoop werd ontzegd, blijven zij nabij. Misschien zwijgend maar wel luisterend. Het zijn deze mensen die vanuit hun geloof de verrijzenis niet maken tot een louter feit uit het verre verleden maar tot een levenskracht, een kracht die graven weet te openen en sterker is dan de dood.

Zelfs na dit leven, in de eeuwigheid, zal die kracht niet sterven. Het is immers de kracht van Christus, de eerst Verrezene, in ieder van ons.

Straks is het Pasen. Dan vieren we de verrijzenis. Over verrijzenis kunnen we vandaag spreken als een levenskracht die bloesemt in zovele mensen waarin God zijn belofte tot leven mateloos vervult.

Laten we dan ook dankbaar zijn om ieder verrijzenismens en laat ons besluitend bidden:

Lieve Vrouw van Hanswijk, Gij die onze Moeder zijt,

maak ook ons tot verrijzenismensen.